

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/40/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5917200680
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5917200680.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci žalobcov: 1/ R. J., nar.XX.X.XXXX, bytom S., T. B. XXX/XX, 2/ E. J., nar.XX.X.XXXX, bytom S., T. B. XXX/XX, proti žalovanému: VÚB a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31320155, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcov v 1/ a 2/ rade proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 10Csp/23/2017-178 zo dňa 07. 12. 2017, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.

Žalovaný má voči žalobcom v 1/ a 2/ rade právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

O trovách bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu zamietol. Žalobcov v 1/ a 2/ rade zaviazal k povinnosti nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že medzi účastníkmi konania, a to žalobcami ako dlžníkmi a žalovanou ako veriteľom, bola uzatvorená zmluva o financovaní bývania reg. č. 001/085701/08-002/000 dňa 23.10.2008, na základe ktorej bola žalobcovi č. 1 a žalobcovi č. 2 poskytnutá kombinácia úverov, a to hypotekárny úver v sume vo výške 39.500,76 EUR, ktorý bol poskytnutý v súlade s v tom čase platným ust. § 67 a nasl. Z.č. 483/2001 Z.z. o bankách a spotrebný úver v sume vo výške 16.928,90 eur, poskytnutý v súlade s Obchodným zákonníkom (v tom čase platný z.č. 129/2010 Z.z. tento úver za spotrebiteľský nepovažoval - § 1 ods.3 zákona) spolu 56.429,66 eur, za účelom nadobudnutia nehnuteľnosti. Dňa 13.6.2014 žalobcovia v rade 1. a 2. úver splatili v celkovej výške 71.147,10 eur. V predmetnej veci sa žalobcovia skutočne mohli dozvedieť, že na ich úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu tým dňom, kedy zaplatili splátku, ktorou reálne splatili požičané finančné prostriedky podľa zmluvy a podľa ich tvrdenia mali zaplatiť navyše 14.717,44 eur. Teda dňom 13.6.2014. Tvrdenia žalobcov, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedeli až v januári 2017 je potrebné považovať za účelové, nakoľko ako bolo žalovanou nesporne preukázané, mali k dispozícii celú zmluvu v originálnom vyhotovení (aj keď spočiatku tvrdili žalobcovia opak) a z tejto zmluvy im boli známe všetky skutočnosti, o ktoré opierali žalobu. Objektívna premlčacia doba v prípade majetkového prospechu získaného plnením bez právneho dôvodu začína plynúť okamihom získania bezdôvodného obohatenia. V predmetnej veci dňa 13.6.2014. Žaloba bola podaná na súd až 18.2.2017, po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. Súd tvrdenie žalobcov, že prijatie plnenia bolo úmyselným konaním žalovanej, zakladajúce predĺženie premlčacej doby podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka až na 10 rokov, považoval taktiež za účelové. Občiansky zákonník síce podstatu úmyselného konania nevymedzuje, preto sa pri skúmaní úmyslu konajúcej osoby vychádza z právnej úpravy zavinenia obsiahnutej v trestnom práve. Úmyselné zavinenie sa skladá z dvoch zložiek,

a to zložky intelektuálnej a zložky vôľovej. Obidve tieto zložky musia zahŕňať jednak ohrozenie alebo porušenie záujmov chránených zákonom. Úmysel rozoznávame priamy (dolus directus) - páchatel chcel porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom a nepriamy (dolus indirectus) - páchatel vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozmenný. O priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojím konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho získať chcel. O nepriamy úmysel ide ak ten, kto sa na úkor iného obohatil vedel, že svojím konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozmenný. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia iba všeobecné tvrdenia, tak ako to uvádzali žalobcovia 1 a 2, ale je nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaná v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy, skutočne vedela alebo aspoň bola uzrozmenná s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalovaná uzavrela so žalobcami zmluvu o úvere podľa jej obsahu v zmysle podľa § 67 a nasl. zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka. Na základe týchto, na požiadanie dlžníkov, poskytla v ich prospech peňažné prostriedky do dohodnutej určitej sumy a dlžníci sa zaviazali poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky. Žalovaná skutočne chcela získať odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, keďže jej to umožňuje zákon (§ 502, § 503 Obchodného zákonníka), avšak toto nedokazuje jej úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Súd vzhľadom na dôvodne vznesenú námietku premlčania žalovanou nemohol žalobkyni premlčané právo v zmysle § 100 Občianskeho zákonníka priznať. V neposlednom rade je potrebné uviesť, že v čase uzatvárania zmluvy o financovaní bývania žalobcovia v rade 1. a 2. mali možnosť sa oboznámiť so zákonom č. 483/2001 Z.z. (účinný od 1.1.2002), č.513/1991 Zb.(účinný od 1.1.1992) ale aj so zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. (účinný od 1.10.2001), nič im teda nebránilo získať vedomosť za akých podmienok je im úver poskytovaný a čo má predmetná zmluva obsahovať. Ako sami uviedli a ako bolo preukázané, nevyužili ani možnosť získať podrobnejšie informácie od finančného poradcu p. P., ktorý zmluvu pripravoval. Vzhľadom na dôvodne vznesenú námietku uplynutia premlčacej lehoty, súd potom neskúmal dôvodnosť námietok žalobcov v rade 1. a 2. vo vzťahu k náležitostiam zmluvy. S prihliadnutím na plný úspech žalobcu vo veci súd mu priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. O výške priznanej náhrady bude rozhodnuté podľa ust. §262 ods.2 CSP v spojení s ust. § 251 CSP.

2. V zákonnej lehote proti rozsudku podali odvolanie žalobcovia v 1/ a 2/ rade. V podanom odvolaní odkázali na svoje vyjadrenie z pojednávania zo dňa 07. 09. 2017, kde uviedli, že dostali splátkový kalendár s číslom úverovej zmluvy 001/085701/08-003/000, avšak takúto zmluvu s bankou nikdy neuzatvorili. Preto aj žiadali, aby banka túto zmluvu predložila. Žalobcovia majú uzatvorenú zmluvu pod číslom 001/085701/08-002/000. Splátky splácali na základe zaslaných splátkových kalendárov, a to splátku určenú na hypotekárny úver a na spotrebný úver, avšak nikdy žiadnu úverovú zmluvu registrovanú pod číslom 001/085701/08-003/000 nepodpísali. Aj do katastra sa dával vklad na základe zmluvy s číslom 002. Súd sa vôbec nezaoberal neexistenciou zmluvy, hoci žalovaná neexistenciu zmluvy nenamietala, ale naopak potvrdila tvrdenie žalobkyne 2/, že taká nebola podpísaná. Vo vzťahu k námietke premlčania žalobcovia uviedli, že v zákone je jasne definované, že keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a nie mohol sa dozvedieť a ďalej je uvedené, že kto sa na jeho úkor obohatil a nie, že sa žalobcovia dozvedia o výške preplatku. Ak by sme sa dozvedeli, že majú na úvere preplatok ako uviedla právna zástupkyňa, asi by neprefinancovali úver v plnej výške, ale hneď by sa obrátili na súd. O bezdôvodnom obohatení sa dozvedeli až v januári 2017, a žalovaná to nijakým spôsobom nevyvrátila, ani nemá dôkaz o tom, že sa to mohli dozvedieť skôr. Toto je len v štádiu tvrdenia. V každom prípade, ak by to malo byť tak, že sa žalobcovia dozvedeli, keď refinancovali úver, musel by ich na túto skutočnosť niekto z pracovníkov banky upovedomiť a nie je im známe, žeby banka zaslala list, alebo pracovník pri refinancovaní upozornil, že majú preplatený úver. O skutočnosti, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na ich úkor obohatil, sa žalobcovia dozvedeli v januári 2017 a právo na vydanie bezdôvodného obohatenia si uplatnili žalobou na súde 18.02.2017, čiže určite nie po uplynutí premlčacej lehoty. Navyše žalobcovia nenamietali zmluvu hypotekárnu, ale zmluvu o spotrebnom úvere, ktorá nemala podľa zákona písomnú formu a preto nebola platne uzatvorená a táto zmluva sa mala riadiť zákonom o spotrebiteľských úveroch. Mnohé všeobecné a odvolacie súdy Slovenskej republiky opakovane a spravodlivo konštatujú, že neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť aj z dôvodu roztrieštenosti právnej úpravy spotrebiteľského práva, mu nemôže byť na ujmu. Účelom spotrebiteľského práva je poskytnúť spotrebiteľovi ochranu v prípadoch, kde môže dodávateľ zneužiť neinformovanosť spotrebiteľa tým, že do zmluvy zakomponuje zmluvné

podmienky, ktoré sú v neprospech spotrebiteľa a úlohou súdu je v takýchto prípadoch ex offio skúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok a rozpor s dobrými mravmi a v prípade, že sú zmluvné podmienky neprijateľné, zabezpečiť rýchlu a účinnú ochranu spotrebiteľa. Žalobcovia majú za to, že rozsudok č. 10Csp/23/2017 zo dňa 07.12.2017 vydaný Okresným súdom Ružomberok, vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a bolo im odňaté právo na spravodlivé súdne konanie. Súd nepodrobil súdnej kontrole spotrebiteľskú zmluvu. Na základe predložených listinných dôkazov nedostatočne právne posúdil predmetnú zmluvu. Súd sa nevysporiadal s otázkou bezúročnosti úveru. Neprihliadal na skutkové tvrdenia žalobcov s poukazom na § 149 až §154 CSP. Nevysporiadal so zmluvou o úvere, ktorá nebola platne uzatvorená a ani s námietkou premlčania tak ako je definovaná v zákone. Na základe vyššie uvedeného žalobcovia žiadali, aby odvolací súd podľa ustanoveniami § 389 a § 391 ods. 1 CSP rozsudok Okresného súdu Ružomberok, č. 10Csp/23/2017 - 178 zo dňa 07.12.2017zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie vo veci.

3. Žalovaná sa k podanému odvolaniu písomne vyjadrila. Keďže žalovaná vzniesla námietku premlčania uplatneného nároku, súd prvej inštancie sa prioritne zaoberal posúdením tejto námietky. Subjektívna lehota v zmysle ustanovenia § 107 OZ plynie od doby, kedy sa oprávnený subjekt dozvedel o bezdôvodnom obohatení, teda o jeho výške, ako aj o tom, kto sa na jeho úkor obohatil. V tomto ohľade je nepochybné, kto má byť povinným subjektom, teda subjektom, ktorý sa na úkor žalobcov mal bezdôvodne obohatiť a taktiež medzi stranami sporu nebola sporná výška údajného bezdôvodného obohatenia, hoci žalovaná tento nárok vôbec neuznala. Podstatnou okolnosťou je, kedy sa právo mohlo vykonať prvý raz, teda v danom prípade, kedy sa žalobcovia dozvedeli o bezdôvodnom obohatení, pritom túto vedomosť je potrebné odvíjať od toho, kedy žalobcovia získali vedomosť o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť toto bezdôvodné obohatenie, pritom v tomto ohľade nie sú podstatné ich právne znalosti, teda či vedeli o príslušnej právnej úprave, resp. judikatúre súdov. Vyššie uvedený záver je v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu SR, jedná sa napr. o rozhodnutia sp. zn. 26Cdo/785/2011, 1Cdo/67/2011, 28Cdo/685/2011, 28Cdo/3977/2007, 33Odo/306/2005, 33Odo/528/2006. Z týchto rozhodnutí okrem iného vyplýva, že vedomosťou podľa § 107 ods. 1 OZ sa nemyslí znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie. Nie je teda významné, či oprávnený má také vedomosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť uvedené skutkové okolnosti. V danom prípade sa žalobcovia o skutkových okolnostiach dozvedeli 13.6.2014 (pri splatení úveru) a nie je možné akceptovať v žalobe bez akéhokoľvek odkazu uvedené, že sa o skutočnosti, že sa žalovaná na ich úkor mala bezdôvodne obohatiť, dozvedeli v januári roku 2017, nakoľko, pokiaľ by sa mala subjektívna vedomosť posúdiť takýmto spôsobom, tak oprávnený subjekt by si mohol v podstate svojvoľne prispôbiť počiatok plynutia subjektívnej lehoty tak, aby jeho nárok nebol premlčaný, a teda je potrebné, aby počiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty bol v podstate „objektívizovateľný“. Je irelevantné, kedy si žalobcovia začali zisťovať bližšie informácie ohľadom spotrebiteľského práva a kedy mali danú skutkovú situáciu právne posúdenú. Pokiaľ žalobcovia bez akéhokoľvek dôkazu tvrdia, že sa o skutočnosti, že sa žalovaná na ich úkor mala bezdôvodne obohatiť, dozvedeli v januári roku 2017, dané relevantné byť nemôže - žalovaná v takomto prípade ani nemá žiadnu dostupnú procesnú obranu a začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty by závisel iba a len od tvrdenia žalobcov. Bolo by teda nepreukázateľné, či sa žalobcovia o právnom posúdení nedozvedeli skôr a zároveň by nebolo zrejmé, prečo si žalobcovia nenechali vykonať právne posúdenie oveľa skôr. Skutkové tvrdenia, na ktorých žalobcovia vystavali svoju žalobu, objektívne poznali v podstate od času uzavretia zmluvy (to, že si nechali vec právne posúdiť neskôr, je irelevantné). Nosnou a konečnou témou sporu bolo a ostáva plynutie času a vznesená námietka premlčania (údajného) nároku žalobcov, ktorej účinky súd prvej inštancie akceptoval a na ktorej založil výrokovú časť svojho rozsudku. Pritom sa oprel aj o ním výslovne v odôvodnení rozsudku uvedené rozhodnutia iných súdov. Stručne povedané, námietka premlčania konzumovala nielen celý (údajný) nárok žalobcov, ale i zvyšné témy v spore. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok potvrdil v celom rozsahu ako vo výroku vecne správny.

4. Žalobcovia v 1/ a 2/ rade zaslali k vyjadreniu žalovanej repliku. Podľa žalobcov tým, že súd uznal žalovanému námietku premlčania v subjektívnej dvojročnej premlčacej lehote, de facto mal za to, že žalobcovia mali v čase keď došlo k bezdôvodnému obohateniu také právne znalosti a vedomosť ako spotrebiteľa, že predmetný úver je bezúročný. V takomto prípade mal brať súd do úvahy aj skutočnosť, že žalovaný ako spoločnosť dlhodobo poskytujúca úvery musel mať nepochybné tiež vedomosť o tom, že úver je bezúročný a aj napriek tomu vyžadoval od žalobcov zaplatiť aj úroky a poplatky. Zjavne teda ide o bezdôvodne obohatenie úmyselné a žalobcovia majú nárok na vydanie všetkých úrokov,

ktoré zaplatili nad rámec poskytnutých finančných prostriedkov. To, že sa žalovaný bezdôvodne obohatil úmyselne preukazuje aj skutočnosť, že odmieta žalobcom bezdôvodné obohatenie vrátiť. Tvrdiť, že nemal v úmysle sa bezdôvodne obohatiť, ale na druhej strane odmietať bezdôvodné obohatenie vrátiť je absolútne rozporné. Kto sa bezdôvodne obohatí neúmyselne tak sa predsa nezdráha takto získané peniaze vrátiť. Žalobcovia majú za to, že žalovaný odmietaním vydania bezdôvodného obohatenia súdu jednoznačne sám preukázal úmysel si tieto peniaze ponechať, čiže sa jedná o bezdôvodné obohatenie úmyselné. Žalovaný tvrdí, že postup súdu prvej inštancie bol správny, ale tvrdenia žalobcov o tom kedy sa dozvedeli o tom kto a v akej výške sa bezdôvodne obohatil žiadnym dôkazom nepreukázal. Tvrdenia žalovaného sú len v rovine tvrdení ničím nepreukázané. Súd mal v konaní na námietku premlčania prihlíadať podľa § 107 ust. 2. Občianskeho zákonníka. Okresný súd zaťažil konanie závažnou vadou, nakoľko nerešpektoval požiadavky medzinárodných zmlúv. Žalobcovia vystupujú v postavení spotrebiteľov. Okresný súd sa tak odklonil od príslušných ustanovení, že poprel ich účel a význam a v tom dôsledku poprel žalobcom základné právo na súdnu ochranu. Súd naopak namiesto práv spotrebiteľa chránil v konaní záujmy dodávateľa (žalovaného) a uznal mu námietku premlčania v dvojročnej subjektívnej lehote s poukazom na to, že žalobcovia sa dozvedeli o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu zaplatením splátky úveru nad rámec poskytnutého plnenia. Toto tvrdenie je scestné a účelové v prospech žalovaného. Veď keby sa žalobcovia už po prvej splátke nad rámec plnenia dozvedeli, že žalovaný už nemá nárok na ďalšie plnenie, tak už by ho predsa neplatili a už vôbec by tento úvere nerefancovali ďalším úverom s novými úrokmi. Takéto konanie súdu označili žalobcovia za hrubo nemorálne a v rozpore so zákonom. Z týchto dôvodov trvali na svojom odvolaní a nestotožnili sa ani s konaním a tvrdeniami žalovaného a ani súdu.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP) napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

6. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

9. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotení toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany konania konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

10. S rozhodnutím súdu prvej inštancie, právnym posúdením veci, ako aj zdôvodnením rozsudku sa odvolací súd plne stotožnil a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP na tento poukazuje. Odvolatelia k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav následne prijaté právne závery. Keďže súd prvej inštancie sa

vyporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní a na ktoré poukazovali odvolatelia aj v priebehu prvostupňového konania, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné, neuznal opodstatnenosť argumentácie odvolateľov, na ktorých založili svoje odvolacie dôvody, a preto napadnutý rozsudok okresného súdu, potvrdil ako vecne správny.

11. Pre zdôraznenie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné.

12. Objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia je v zmysle § 107 OZ trojročná (v prípade úmyselného zavinenia 10 ročná) a počiatok jej plynutia sa určí odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. Najvyšší súd ČR v rozhodnutí sp. zn. 21 Cdo 3433/2008 zdôrazňuje, že pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je potrebné vychádzať zo skutočnej vedomosti oprávneného o tom, že na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia došlo a kto ho získal. Touto vedomosťou § 107 ods. 1 OZ nemieni znalosť právnej kvalifikácie, ale skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nemožno spájať s okamihom, kedy sa žalobkyňa dozvedela o tom, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, len s okamihom, v ktorom si musela byť vedomá toho, že bez existujúceho právneho dôvodu plnenia previedla na účet žalovaného vyššiu čiastku (NS ČR 33 Cdo222/2012). Nie je významné, či oprávnený subjekt má také právne znalosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť tieto skutkové okolnosti a zistiť, že zmluva podľa ktorej plnil, je bezúročná a bez poplatkov.

13. Nakoľko žalobcovia neunesli dôkazné bremeno na preukázanie svojej vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia, odvolací súd sa stotožnil s okresným súdom v tom, že ak žalobcovia uhradili poslednú splátku úveru dňa 13. 06. 2014, od tohto dňa začala najskôr plynúť subjektívna premlčacia lehota, ktorá potom uplynula 13. 06. 2016. Žalobcovia už v tento deň (skutkovo) vedeli, že žalovaná, s ktorou uzatvorila úverovú zmluvu, je osobou, ktorá sa na ich úkor bezdôvodne obohatila a poznali všetky skutočnosti rozhodné pre vyčíslenie výšky bezdôvodného obohatenia. Žaloba bola podaná po uplynutí takto zistenej subjektívnej premlčacej lehoty.

14. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnom odvolacom konaní mala plný úspech strana žalovaného, a preto odvolací súd priznal žalovanému proti žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Ďalej o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

15. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)